

စက်မှုလုပ်ငန်း

နေဇီးသော်

ရှေ့နေမလေးမေတ္တာနှင့်
သည်းထိတ်ဖို့ ပိညာဉ်များ၏ အသံ

ရှေ့နေမလေး မေစံရှားနှင့် စကားပြောသော ဝိညာဉ်

(၁)

မြင်ကွင်းစိမ်းတို့ က ကျွန်တော်တို့ မျက်ဝန်းများ ထဲမှာ သစ်နေသည်

။

ကျွန်တော်တို့ က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားများ မဟုတ်ကြ။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သား။ မေစံရှားက မြေလတ်သူ။ သည် တော့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြင် ကွင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အဖို့ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ဖြစ်နေသည် ။

ကြည့်လေ...။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထိ မျက်စိတစ်ဆုံး ကွင်းပြင်ကျယ်မှာ ရွှေရောင်ကမ္မ လာခင်းထားသည့် နှယ်။ ဝင်းဝင်းဝါဝါ။ တချို့နေရာများမှာ စိမ်းစိမ်းညို ညိုတောအုပ်၊ ခင်တန်းများ နှင့် ရွာကလေးများ ။ ကမ်းနှစ်ဖက်မှာ ဒီရေ ရောက်၊ ရေငန်ကြိုက် သစ်ပင် ပျပ်ပျပ်ဝပ်ဝပ်ကလေးတွေ၊ ဓနိတော၊ ဗျို က်တောတွေ၊ ရွှံ့စပ်စပ်နွံစပ်စပ်မှ အမည်မသိငှက်ကလေးတွေ။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော နှစ်ထပ်မော်တော်မှ ယက်ထုတ်လိုက် သော ရေလှိုင်းတွေက ကမ်းဆီသို့ ပြေးသွားကာ တဝုန်းဝုန်း ရိုက်သည် ။

ကောင်းကင်ပြင်မှ ငှက်တစ်အုပ်ဆီသို့ ငေးနေသော မေစံရှားက ထောက်ထားသော သင်္ဘောလက်ရန်းသံတန်းများမှ ကိုယ်ကိုခွာရင်း ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်သည် ။

“ကိုကိုနော်... ဟိုရောက်ရင် ခပ်တည်တည်နေ၊ တော်ကြာ ဦးလေးက ရှားကို ဆူနေဦးမယ်”

သည် ခရီးက ရှား၏ အလုပ်ခရီး ဖြစ်သည် ။ ရှား လက်ခံလိုက်ရသော အမှုတစ်ခုအတွက် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် သည် မြို့ကလေးသို့ လာရခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ အလုပ်ပါးချိန်မို့ ခွင့်ယူပြီး ရှားနှင့် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော် လိုက်မည်ဆိုတော့ ရှားက ဝမ်းသာသော်လည်း တစ်မျိုး ပူပန်သည် ။ မြို့မှာ ရှားတည်းခိုမည်က ရှား၏ ဦးလေးတော်သူ စခန်းမှူး ဦးရန်ပအိမ်မှာ ။ ထိုဦးရန်ပက အလွန်ဇီဇာကြောင်သည် တဲ့ ။ ရှားနှင့် လိုက်လာသော ကျွန်တော့်ကို အမြင်မကြည်မှာ စိုးသည် တဲ့ ။

“ကိုကိုနဲ့ ရှားက နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူစေ့စပ်ထားတာပဲဟာ။ ဘာပူစရာလိုလဲ ရှားရယ်” ဟု ကျွန်တော် ဆင်ခြေကန်သောအခါ ရှားက “ဦးလေးအကြောင်း ကိုကို မသိလို့ ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ လက်ထပ်တုန်းက တောင် ရှက်လို့ ဆိုပြီး တခြားမှာ သွားနေတာတဲ့ ၊ အစ်မဖြစ်သူကို ဖေဖေနဲ့ သဘောမတူတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ သူလည်း သဘောတူတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှက်တာက ရှက်တာပဲတဲ့ ၊ ခုလည်း တူမဖြစ်တဲ့ ရှားနဲ့ ကိုကိုကပါ လာတော့ လူကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးလေးက ရှက်ချင် ရှက်နေမှာ ” ဟု ရှင်းပြခဲ့သည် ။

ယခုလည်း ရှားက စိုးနှောင့်စွာ မှာ နေပြန်ပေပြီ။

“စိတ်ချပါ ရှားရယ်၊ ဟိုကဗျာလေးထဲကလို နေပါ့မယ်”

“ဘယ်ကဗျာလေးလဲ”

“မောင်လည်း လိုက်မယ် ချန်မထားနဲ့ ၊ မေရှားသွားတော့ ပျင်းလှတယ်၊ မောင်မဆော့ပေါင် စိပ်ပုတီးနဲ့ ၊ ဘုန်းတော်ကြီးလို နေပါ့မယ်၊ လိုက်

မယ်၊ လိုက်မယ်”

အသံနေအသံထားနှင့် ရွတ်ပြလိုက်သောကြောင့် ထင်သည် ။ ရှားက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လေသည် ။ အရယ်ဆုံးမှ ...

“ကိုကိုက ကြံကြံဖန်ဖန် နောက်တယ်” ဟု ကျွန်တော့်ပန်းကို သူမ၏ လက်ဖဝါးနုနုဖြင့် ရိုက်လေသည် ။

“အင်း.. ဒီခရီးကိုသာ ကိုကိုတို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီး ဖြစ်လိုက်ချင်တော့ တယ်”

“ဟော... ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ဖွင့်ပြီ”

“ဓာတ်ပြားဟောင်း မဟုတ်ပါဘူး ရှားရယ်၊ ဓာတ်ပြားသစ်ပါ၊ တစ်ခါ မှ မဖွင့်ရသေးတဲ့ အချစ်စီးရီးသစ်ပါ၊ ဟစ်ဟော့ပဲလေ”

“တော်ပါပြီ ကိုကိုရယ်၊ ရှား ရယ်ရလွန်းလို့ အူတွေတောင် နာနေပြီ၊ ကိုကို အဲဒီလို အပျော်လွန်နေလို့ ရှားက သတိပေးတာ၊ ဟိုရောက်ရင် တည်တည်နေပါလို့ ”

“ဒီလိုလား ရှား”

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းကို တအားစူပြီး ပြလိုက်တော့ ရှား ရယ်ပြန်ပါလေသည် ။ ဪ.. ရယ်ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်ရှားသည် အပြစ်ကင်းစွာ လှနေပြန်ပါပကောလား။

(J)

မော်တော်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းပြီး မကြာမီမှာ ပင် မော်တော်ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ ပြောင်း၍ စီးရပြန်ပါသည် ။

အဖြစ်က သည် လိုပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှ စီးလာသည့် မော်တော်က ရှားဦးလေးတို့ မြို့ကို နံနက်စောစော ရောက်သည် ။ ရောက်ရောက်ချင်း ရှားဦးလေး ဦး ရန်ပရှိရာ ရဲစခန်းဝင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြသည် ။

ရောက်မဆိုက်ပင် ဦးရန်ပက...

“ငါ့တူမရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ ဒီမှာ ဦးလေးအမှုတစ်ခုလိုက်ဖို့ သွားရမယ်။ ငါ့တူမသတင်းကို ဦးလေးက ကြားထားတော့ တူမရဲ့ အကူ အညီ ယူချင်ယူရမယ်၊ တူမရဲ့ အစွမ်းလည်း ကြည့်ချင်တယ်လေ၊ ဦး လေးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ခေါ်သည် ။

“ဘာမှုလဲ”

“လူသတ်မှုကွဲ့”

“ရှား လာရင်းကိစ္စက တစ်ရက်နှစ်ရက်နေမှ တရားရုံးဝင်ရမှာ ဆို တော့ အချိန်ရပါတယ်၊ ရှား လိုက်မယ်”

“ငါ့တူမလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ စာရေးဆရာဆိုတော့ ကျေးရွာ ပတ်ဝန်းကျင်တွေ လေ့လာရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သို့ဖြင့် မြို့မှ မော်တော်ကလေးဖြင့် ပြန်ထွက်လာရခြင်း ဖြစ်သည် ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ ဆိုတော့လည်း မြစ်၊ ချောင်း အသွယ်သွယ်ကြားမှ မြို့၊ ရွာတွေ တည်နေသည် မို့ ဘယ်သွားသွား မော်တော်တွေ၊ လှေတွေ ကို အားပြုရသည် ပင် မဟုတ်ပါလား။

အမှုဖြစ်သည့် ရွာက မြို့နှင့် ဆယ်မိုင်ခန့်ဝေးသည် ဟု ဆိုပါသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ ညနေသုံးနာရီခန့် ရှိပြီ ဖြစ်၏။

ချောင်းဆိပ်မှာ မော်တော်လေးကပ်ပြီးသည် နှင့် ရွာမှ လူကြီးများ လာကြိုရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည် ။ လာကြိုသူ ရွာလူကြီးများ ထဲတွင် ကာယကံရှင် ဦးသာမြလည်း ပါသည် ။ ဦးသာမြသည် ရွာမျက်နှာဖုံးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ရွာတွင် ဩဇာတိက္ကမရှိသူလည်း ဖြစ်သည် ဟု သိရသည် ။

“အဖြစ်က ဒီလိုပါ စခန်းမှူးကြီးရယ်”

ဦးသာမြက လမ်းတွင် အချင်းဖြစ်အခြေအနေနှင့် သေဆုံးသူနှင့် ပတ်သက်ယှက်နွှယ်နေသော အကြောင်းများကို ရှင်းပြသွားသည် ။

ဦးသာမြ ပြောပြချက်များကို ကျွန်တော် အကျဉ်းချုပ် ပြန်ရေးပြပါမည်။

ဦးသာမြတွင် ဇနီး မရှိတော့ပါ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည် ။ ဇနီးမရှိသည့် နောက် တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ မောင်ကောင်းမြတ်နှင့် အတူ နေပါသည် ။ မောင်ကောင်းမြတ်မှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက် ပုသိမ်ဂျီတီစီတွင် ပညာဆက်လက် သင်ကြား နေသူ ဖြစ်သည် ။ သားဖြစ်သူကို ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်သော မိဘမေတ္တာအဟု န်ဖြင့် မြို့သို့ လွှတ်ကာ ပညာဆက်လက်ဆည်းပူးစေလျက် သား၏ ထူးချွန်ထက်မြက်မှုကိုလည်း ဦးသာမြ ဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်ပါ။

သား မောင်ကောင်းမြတ်ကို သူ့လို ရွံ့တော၊ လယ်တောထဲတွင် ဘဝကို မကုန်ဆုံးစေချင်သည် မှာ ဦးသာမြ၏ ဆန္ဒ ဖြစ်သည် ။ ကျောင်းပိတ်၍ ရွာသို့ ပြန်လာလျှင်ပင် လယ်ကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စများ မခိုင်းရက်။

ဦးသာမြက အသက်ကြီးပြီမို့ ကိုယ်တိုင် လယ်ထဲ မဆင်းနိုင်တော့။

ကြီးကြပ်ရုံသာလျှင် လုပ်နိုင်တော့သည် ။ ဦးသာမြပိုင် လယ်ဧက နှစ်ဆယ်ကျော်ကို လက်တွေ့ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည် မှာ ဦးသာမြ၏ တူတော်မောင် မောင်ပွား ဖြစ်သည် ။ ပညာမတတ်သော်လည်း ရိုးသားကြိုးစားသူမို့ ဦးသာမြ အားကိုးရသည် ။ မောင်ပွား၏ မိဘများ လည်း မရှိတော့ပြီမို့ ဦးသာမြက ခေါ်ယူကျွေးမွေးထားသည် ဖြစ်ရာ မွေးစားသားဟု ဆိုလျှင်လည်း ရနိုင်လေသည် ။

လွန်ခဲ့သည့် လက မောင်ကောင်းမြတ် ကျောင်းပိတ်၍ ရွာကို ပြန်လာသည် ။ သားပြန်ရောက်နေသဖြင့် ဦးသာမြ ပျော်မဆုံး။

သည် အခြေအနေမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မောင်ကောင်းမြတ် အသတ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည် ။

“ဘယ်တုန်းက အသတ်ခံရတာလဲ”

“ညကပါ”

“ဘယ်အချိန်လောက်လို့ မှန်းဆလဲ”

“အသေအချာတော့ မသိဘူး၊ အိပ်နေတုန်း အသတ်ခံရတာပါ၊ ညက ကျုပ် မြို့ရောက်နေလို့ အိမ်မှာ မရှိပါဘူး။ မနက်အစောကြီး မောင်ပွားက မော်တော်ကြိုနဲ့ လူလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားလို့ ကျုပ်သား အသတ်ခံရကြောင်း သိတာပါ။ သိသိချင်း စခန်းမှူးကြီးကို လာတိုင်ပြီး ကျုပ်လည်း ချက်ချင်း ရွာပြန်လာခဲ့တာပါ၊ စခန်းမှူးကြီးတို့ ထက် တစ်နာရီလောက်ပဲ စောရောက်ပါတယ်”

စခန်းမှူး ဦးရန်ပက....

“မောင်ကောင်းမြတ်မှာ ရန်ငြိုးရန်စတွေ ရှိသလား”

“ရန်ငြိုးရန်စတော့ မရှိဘူး ထင်တာပါပဲ၊ သားက လူအေးပါ၊ ပြီး

တော့ ရွာမှာ အပေါင်းအသင်း သိပ်မများ ပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက မြို့မှာ သွားပြီး ကျောင်းတက်နေတာဆိုတော့ ရွာမှာ နေချိန်လည်း သိပ်မရှိပါဘူး”

ဦးသာမြက ဖြေသည် ။ ဦးသာမြအသံများမှာ ဝမ်းနည်းမှုဖြင့် တုန်ခါနေ၏။

“အခု ရွာကို ပြန်ရောက်နေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ရော”

ဦးရန်ပ၏ မေးခွန်းနောက်တွင် ဦးသာမြ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်...

“အင်း... ဟိုတစ်လောကတော့ ရွာထိပ်က ရိုးကြီးနဲ့ စကားများကြတယ်၊ ဘဲကိစ္စပါ။ ကျုပ်တို့ ဘဲတွေနဲ့ ရိုးကြီးရဲ့ ဘဲတွေ လွှတ်ကျောင်းရင်း အုပ်လိုက်ရောသွားရာက သူ့ဘဲကိုယ့်ဘဲ စကားများကြတာပါ။ အဲဒီနေ့ကတော့ မောင်ကောင်းမြတ်က ပြောတတ်ဆိုတတ် ရှိတော့ကာ ရိုးကြီးအနေနဲ့ မကျေမနပ် အရှုံးပေးသွားရပုံ ပေါ်တယ်” ဟု ဆိုသည် ။

ဦးသာမြတို့ အိမ်မှာ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး ဖြစ်သည် ။ ခြံဝိုင်းကလည်း ကျယ်သည် ။ အိမ်ဘေးမှာ နွားတင်းကုပ် ရှိသည် ။ အိမ်နောက်ဘက်မှာ ဘဲခြံရှိသည် ။

အိမ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ တက်လိုက်ကြသည် ။

“ကဲ... မဆိုင်သူတွေ အိမ်ပေါ်က ဆင်းစမ်း”

ရွာလူကြီးက အိမ်ပေါ်ရှိ လူတချို့ကို မောင်းချသည် ။

“အလောင်းကို နေရာတွေ ဘာတွေ ရွှေ့ပြောင်းထားသေးလား”

“မရွှေ့ပါဘူး”

“ဘယ်မှာ လဲ”

“အိပ်ခန်းထဲမှာ ပါ”

အိပ်ခန်းတွင်း ခုတင်ထက်၌ သေဆုံးသူ မောင်ကောင်းမြတ်၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည် ။ ပက်လက်အနေအထား ဖြစ်သည် ။ ခေါင်းအောက်တွင် ခေါင်းအုံးမရှိ။ အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး ဖြစ်၏။ ဦးခေါင်းက မော့နေသည် ။ အနားကပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒဏ်ရာကလည်ပင်းမှာ ဖြစ်၏။ ပြတ်ရှုဒဏ်ရာ ဖြစ်သည် ။ “ဓားဒဏ်ရာပဲ” ဟု ဦးရန်ပက တိုးတိုးရေရွတ်သည် ။

ရှားက လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာကို အသေအချာ ငုံ့ကြည့်နေ၏။ လည်ပင်းကို ဓားဖြင့်လှီး၍ သတ်သွားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဒဏ်ရာကပြဲပြဲကြီး ဖြစ်၍ မနေ။ ပြီးတော့ လည်ပင်းအနီးတစ်ဝိုက်မှာ သွေးများ အိုင်ထွန်းမနေ။

“ဓားပါးပါးလေးနဲ့ လှီးလိုက်တာပဲ၊ လူသတ်သမားက လက်အလွန်ယဉ်သူ ဖြစ်တယ်၊ တွေ့လား ဦးလေး၊ သေသူရဲ့ လည်ပင်း အနီးတစ်ဝိုက်မှာ သွေးတွေ များများ မတွေ့ရဘူး။ ဒါဟာ လည်ပင်းက သွေးကြောကို ပိတ်ပြီး သွေးတွေကို တစ်ခုခုနဲ့ ခံယူသွားပုံပဲ၊ တစ်နေရာရာမှာ အဲဒီသွေးတွေကို ခံတဲ့ ခွက် ရှိရမယ်” ဟု ရှား ပြောသည် ။

ရှားစကားကို ဦးရန်ပက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည် ။ ဦးသာမြနှင့် ရွာလူကြီးတွေကတော့ ရှားကို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေကြသည် ။

“ဪ... ဒီကလူကြီးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဟောဒါ ရန်ကုန်က ကျွန်တော့်တူမ ရှေ့နေမလေးပါ။ သူက ရှေ့နေလိုက်ရင်း ဝါသနာပါလို့ စုံထောက်လုပ်ပြီး အမှုဖော်ခဲ့တာတွေ အများကြီးပါပဲ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ မြို့ကို အမှုကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အလာမှာ ကျွန်တော်က ဒီအမှုကြုံနေ

တာမို့ သူ့ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

ဦးရန်ပက မေစံရှားကို ရွာလူကြီးများ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မေစံရှားက အပြုံးဖြင့် ခေါင်းကလေးညွတ်ပြပြီးနောက် မောင်ကောင်းမြတ်အလောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ရိုးကြီးတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ဟောဒီခွက်ကို တွေ့လို့ သိမ်းလာပါတယ်”

ရွာလူကြီး ဦးသန်းက ဝင်ပြောရင်း နို့ဆီခွက်တစ်ခွက်ကို ဦးရန်ပရှေ့သို့ ချပေးသည်။ ခွက်အတွင်းမှာ သွေးများ ။ ဦးရန်ပမျက်လုံးများ တောကသွားပြီး ခွက်ကို အသေအချာ ကြည့်နေရာက...

“ကျွန်တော် ရိုးကြီးကို စစ်မေးချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဦးသန်းက “ရပါတယ်” ဟု ဖြေသည်။ “ကဲ... ရဲသားနှစ်ဦးကို ခေါ်သွားပြီး ရိုးကြီးကို ဒီခေါ်လာခဲ့ပါ” ဟု ဦးရန်ပ ထပ်ပြောသည်။ ရွာလူကြီးများ နှင့် ရဲသားနှစ်ဦး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

ဦးရန်ပက ရိုးကြီးကို လူသတ်သမားဟု တပ်အပ်စွဲလိုဟန် ရှိကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်သည်။ သို့သော် မေစံရှားက ဦးရန်ပ ပြောဆိုစေခိုင်းသည် ကို လည်းကောင်း၊ သွေးခွက်ကိုလည်းကောင်း စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိ။ မောင်ကောင်းမြတ်၏ အလောင်းကို ခြေပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်နေရာက ဦးခေါင်းကို အသာကိုင်၍ လှုပ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် အပုပ်နံ့ စူးခနဲ ထွက်လာသည်။

“ဟာ...”

ဝိုင်းနေကြသူများ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ကာ ရှားကို လှမ်းပေးလိုက်ရသည်။

စောစောက ဘာနဲ့မျှမရ။ ရှားက ခေါင်းကိုလှုပ်လိုက်မှ အပုပ်နဲ့ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“ကျွန်မ တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

“မေးပါ... ရပါတယ်”

ဦးသာမြက ရှားကို အဖြေပေးရင်း ရှေ့တိုးလာသည်။ ။

“ညက မအိပ်ခင် မောင်ကောင်းမြတ်နဲ့ အတူ ဘယ်သူရှိလဲ”

“ကျွန်တော် ရှိပါတယ်”

မောင်ပွားက ရှေ့တိုးလာကာ ဖြေသည်။ ။ ဆံပင်တိုတို၊ မျက်နှာလေး ထောင့်ကျကျ၊ အသားညိုညိုနှင့် အလုပ်ကြမ်းသမား တစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်ပွားကို ရှားက ဖျတ်ခနဲ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ညကိုးနာရီလောက်မှာ မောင်ကောင်းမြတ်နဲ့ ကိုမောင်ပွား အတူရှိတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တခြား ဘယ်သူ လာသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး”

“ကိုမောင်ပွားက မောင်ကောင်းမြတ်နဲ့ အတူ အိပ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းမြတ်က အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်ပြီး ကျွန်တော်က အိမ်ခြေရင်းအဖီမှာ အိပ်ပါတယ်”

“ညက တစ်ပြိုင်တည်း အတူ အိပ်ရာဝင်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညက ကောင်းမြတ်က စောစောအိပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး

ဝင်အိပ်သွားတာပါ”

“အဲဒီနောက်ပိုင်း မောင်ကောင်းမြတ် အိပ်ရာဆီက အော်တဲ့ အသံတို့ ၊ အိမ်ပေါ် လူတက်တဲ့ အသံတို့ များ ကိုမောင်ပွား ကြားမိသလား”

“ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်သွားတာဆိုတော့ ဘာမှ မကြားမိပါဘူး၊ ကြားရင် ကျွန်တော် ထကြည့်မှာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မောင်ကောင်းမြတ် သေဆုံးနေတာကို ကိုမောင်ပွားက ဘယ်အချိန်မှာ သိတာလဲ”

“ခါတိုင်းလိုပဲ မနက်လေးနာရီလောက် ထပြီး နွားတွေဆင်းကြည့် တော့ အိမ်ရှေ့တံခါး ပွင့်နေတာနဲ့ မသင်္ကာလို့ အိမ်ပေါ် တက်ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကောင်းမြတ် သေနေတာ တွေ့ရလို့ ရွာလူကြီး ဦးသန်းကို ပြေးပြောပြီး မြို့ရောက်နေတဲ့ ဦးလေးဆီကိုလည်း လူကြိုနဲ့ အကြောင်းကြားလိုက်ရတာပါ”

ထိုစဉ် ရွာလူကြီးများ ၊ ရဲသားများ နှင့် အတူ အသက်သုံးဆယ့်ငါးခန့် ရှိမည့် အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း လူတစ်ဦး ပါလာသည် ။ ဆွယ်တာ အနွေးထည်ဟောင်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသော သူ့မျက်နှာက မျက်တွင်းကျလျက်၊ မျက်လုံးတွေက မှေးစင်းစင်းနှင့် သူကား ရိုးကြီးပင် ဖြစ်သည် ။

စခန်းမှူး ဦးရန်ပရေ့မှာ ရိုးကြီးက ရိုရိုကျိုးကျိုး ရပ်သည် ။ ဦးရန်ပက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် တင်းမာပြတ်သားသော လေသံဖြင့်...

“မင်းက ရိုးကြီးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဟောဒါက မင်းအိမ်ရှေ့ သရက်ပင်ပေါက်ကလေးအောက်က ရခဲ့တဲ့ သွေးခွက်ပဲ၊ မင်း ဘာပြောချင်လဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“မင်းနဲ့ ကောင်းမြတ်နဲ့ က ဘဲကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများ ဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက မင်းက ကောင်းမြတ်ကို တစ်နေ့ တွေ့မယ် ဘာညာဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါက စိတ်ဆိုးနေတုန်းမို့ ပြောမိတာပါ”

“မင်း ညက ကောင်းမြတ်ဆီ လာတယ်ဆို”

“မလာပါဘူး၊ ညက အဖျားအရမ်းတက်နေလို့ ရွာထဲက ဆေးဆရာမှုံကြီးကို ခေါ်ရပါတယ်၊ အိမ်မှာ ပဲ ရှိတာပါ”

“ဆေးဆရာကို သက်သေပြနိုင်လား”

အသက်(၆၀) အရွယ် ခေါင်းပေါင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနှင့် လူကြီးတစ်ဦး ရှေ့ကို ထွက်လာသည် ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညက ရိုးကြီး အဖျားတက်နေလို့ သူ့အစ်မ လာခေါ်တာနဲ့ ကျုပ် သူ့ကို ဆေးကုပေးနေပါတယ်။ သူ အဖျားကျပြီး အိပ်ပျော်သွားမှ ကျုပ် အိမ်ပြန်တာပါ”

ဆေးဆရာ ဦးမှုံကြီး ဝင်ဖြေသည် ။

“ဆရာကြီးက ဘယ်အချိန် ပြန်လဲ”

“ဆယ့်တစ်နာရီ ခွဲပြီးပါပြီ၊ ရိုးကြီး အိပ်မောကျနေမှ ကျုပ် ပြန်တာပါ

“ရိုးကြီး... မင်းက ဆရာကြီးပြန်သွားမှာ ကောင်းမြတ်ကို လာသတ်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဆေးရှိန်နဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာ မိုးလင်းမှ နိုးပါတယ်”

ထိုစဉ် မောင်ပွားနှင့် အတူ ရဲသားတစ်ဦး အိမ်ပေါ်တက် လာပြီး

“စခန်းမှူးကြီး... ဒီမှာ ဖိနပ်တစ်ဖက် အိမ်ရှေ့လှေကားအောက်က တွေ့တာပါ”

ဖိနပ်ကို လူအများ ရှေ့မှာ ချသည် ။ ရာဘာဖိနပ်ဟောင်းတစ်ဖက် ဖြစ်သည် ။

“ဒါ ဒီအိမ်သားတွေရဲ့ ဖိနပ် မဟုတ်ဘူး နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးသာမြ ဝင်ဖြေသည် ။

“အခုလာတဲ့ ဧည့်သည် ထဲကရော”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဧည့်သည် ရဲ့ ဖိနပ်ဆိုရင် တစ်ရန်လုံး ရှိမှာ ပါ။ ခုဟာက တစ်ဖက်တည်းပါ။ ပြီး လှေကားခုံအောက်မှာ ဆိုတော့ ညက လူသတ်သမား ကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဦးရန်ပက ရိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်သည် ။ ရိုးကြီး မျက်နှာပျက်နေသည် ။ ဖိနပ်ကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသည် ။

“ရိုးကြီး... ဒါ မင်းဖိနပ် မဟုတ်လား”

ရိုးကြီး တုန်သွားသည် ။

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဖိနပ်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီ
ရောက်နေတာလဲတော့ မသိ...”

“စကားမရှည်နဲ့၊ မင်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတော့”

“မဟုတ်ရပါဘူး ခင်ဗျ၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ၊ ကျွန်တော်
ကောင်းမြတ်ကို မသတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရမှာ လဲ”

“ဟေ့ကောင်... ဒီမှာ ဖိနပ်က သက်သေဖြစ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ မင်းအိမ်
ရှေ့က သွေးခွက်၊ ကဲ... မင်း ဘာငြင်းမလဲ’

“ကျွန်တော် မသတ်ရတာ အမှန်ပါခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်...”

“ဟေ့ မောင်ဖြိုး... ရိုးကြီးကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်၊ ကျန်တာ စခန်း
ကျမှ စစ်မယ်”

အိမ်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုသံတွေ ကြားနေရ
သည် ။

“ဒီကောင်က လူမိုက်ပဲ၊ ဟုတ်မှာ ပါ”

“ဘဲကိစ္စ ရန်ဖြစ်တာကို အငြိုးထားတာ နေမှာ ပေါ့”

“သတ်တာမှ ရက်ရက်စက်စက် လည်ပင်းကို လှီးတာ”

ဟူသော စကားသံများ ။

ထိုမြင်ကွင်း၊ ထိုစကားသံများ နှင့် ဦးရန်ပ စစ်မေးနေခြင်းများ
အပေါ် အာရုံဝင်စားနေသည့် အတွက် ထိုအချိန်က ရှားကို ကျွန်တော်
မေ့လျော့နေခဲ့သည် ။ သတိရ၍ ကြည့်တော့ အနားမှာ ရှား မရှိ၊ အိမ်ပေါ်
မှာ လိုက်ရှာတော့လည်း မတွေ့။ ရှား ဘယ်သွားပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်ကို
လည်း ဘာမှ ပြောမသွား၊ ရဲသားလေးတွေ မေးကြည့်တော့လည်း မည်

သူမျှ မသိ။ ကျွန်တော် စိတ်ပူသွားသည် ။ အိမ်ရှေ့သို့ ဆင်းလာကာ ဟိုဟိုသည် သည် လိုက်လံရှာဖွေမိသည် ။ မေးမိသည် ။ သတင်းအစန မရ။

ခဏကြာမှ ရွာဘက်မှ ပြန်လာသော ရှားကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ရှားထံ ပြေးသွားရသည် ။

“ရှား ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ရှားက အေးဆေးတည်ငြိမ် အပြုံးဖြင့်...

“ရွာထဲပဲ ကိုကို၊ ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေ၊ ကောင်လေးတွေနဲ့ သွားစကားပြောတာ”

“ရှားနဲ့ သိလို့ လား”

“ဘယ်သိမလဲ၊ မိတ်ဖွဲ့ပြီး ပြောရတာပေါ့”

“ဒီမှာ တရားခံကို မိပြီ၊ ဦးရန်ပက ရိုးကြီးကို ဖမ်းထားတယ်၊ စခန်းခေါ်သွားမယ် ပြောတယ်”

“ရှား သိတယ် ကိုကို၊ ရိုးကြီးကို မေးနေတုန်း ရှား ထွက်သွားတာ”

ရှားနှင့် ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ စခန်းမှူး ဦးရန်ပက ကောင်းမြတ်ဖခင် ဦးသာမြနှင့် စကားပြောနေသည် ။

“မောင်ကောင်းမြတ်ရဲ့ အသုဘကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်လို့ ရပါပြီ။ အမှုအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ ဒီကောင် ဝန်ခံမှာ ပါ။ ဒီလိုပါပဲဗျာ၊ ဘယ်တရားခံမှ ချက်ချင်း ဖြောင့်ချက်ပေးလေ့ မရှိပါဘူး”

“အမှန်အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ စခန်းမှူးကြီးရယ်၊ ကျုပ်မှာ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ပြီးတော့ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ကလေး၊ သူ့ကို ဆုံးရှုံးရတာ ကျုပ်မှာ မပြောပြနိုင်လောက်အောင် ခံစားရပါတယ်”

“ဟဲ့ မေစံရှား... နင် ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“မပျောက်ပါဘူး ဦးလေး၊ ရှိပါတယ်၊ ရွာထဲ ခဏ သွားတာပါ”

“ငါတို့ တရားခံ ဖမ်းပြီးပြီ၊ ပြန်ကြမယ်”

“နေပါဦး... ဦးလေး”

ရှားက ဦးရန်ပလက်ကို တို့၍ လူရှင်းသောနေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ လိုက်သင့် မလိုက်သင့် ဝေခွဲမရ၍ ကျွန်တော် လိုက်မသွား၊ ရှားနှင့် ဦးရန်ပ အချီအချ စကားတွေ ပြောနေကြသည်။ ဦးရန်ပက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေဟန်လည်း တွေ့ရသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောနေသည် မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသွားသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ဦးရန်ပ ခေါင်းညိတ်သည် ကို မြင်ရ၏။ ရှားက ဘာတွေပြော၍ ဦးရန်ပက ဘာကို ခေါင်းညိတ်သဘောတူနေပါသနည်း။ ကျွန်တော် တွေးမရ။

ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုရှိရာ ပြန်လာကြပြီးနောက် ဦးရန်ပက ရဲတပ်ကြပ် မောင်ဖြိုးအား...

“မောင်ဖြိုး... ရိုးကြီးကို လက်ထိတ်ဖြုတ်ပေးလိုက်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ လဲ စခန်းမှူးကြီး”

ဦးသာမြက နားမလည်စွာ မေးသည်။

“တရားခံက သူ မဟုတ်လို့ ပါ”

“ဒါဖြင့် တရားခံက ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျားတူ မောင်ပွားပဲ”

“ဟာ... မဟုတ်နိုင်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသာမြ၊ ကဲ... မောင်ဖြိုးရေ၊ မောင်ပွားကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ခေါ်ခဲ့၊ တို့ မော်တော်ပေါ် ပြန်ဆင်းကြမယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအားလုံး နားမလည်စွာ တီးတိုးဝေဖန်မှုများ ပေါ်လာပြန်သည် ။ ရဲတပ်ကြပ် မောင်ဖြိုးက မောင်ပွားကို လက်ထိတ်ခတ်တော့ မောင်ပွားက အခတ်မခံဘဲ ရုန်းကန်နေသည် ။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ တကယ်သတ်တဲ့ လူကိုတော့ ပြန်လွှတ်ပြီးတော့” ဟု အော်ဟစ်နေသည် ။

ဦးသာမြကလည်း ..

“စခန်းမှူးကြီး... ခင်ဗျား မှားနေပြီ၊ သတ်တာက ရိုးကြီး၊ ခင်ဗျား အခုဖမ်းတာက ကျုပ်တူ မောင်ပွား”

“ဦးသာမြ စိတ်အေးအေးထားပါ၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးမှာ ပါ၊ ကဲ... သွားကြမယ်ဟေ့”

“ခဏ... ဦးလေး”

ရှားက အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုးမှ ပုဏ္ဏားရိပ်ပင်ကလေး၏ ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ချိုးယူကာ အိမ်ပေါ်တက်လာသည် ။ ထို့နောက် မောင်ကောင်းမြတ်၏ ခေါင်းရင်းကို ပုဏ္ဏားရိပ်ကိုင်းဖြင့် အသာပုတ်လိုက်ပြီး..

“မင်းဝိညာဉ် လိုက်လာခဲ့”

ဟု အမိန့်ပေးသလို ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည် ။ ရှားအပြုအမူကို ဦးရန်ပနှင့် ကျွန်တော်သည် လည်းကောင်း၊ ဦးသာမြနှင့် လူကြီးများ သ

ည် လည်းကောင်း၊ လက်ထိတ် တန်းလန်းနှင့် မောင်ပွားသည် လည်းကောင်း နားမလည်စွာ ကြည့်နေမိကြသည်။ ။

(၃)

ရှား ယူလာသော ပုဏ္ဏားရိပ်ကိုင်းကလေးကို မော်တော်၏ ဝမ်းထဲရှိ အမိုးတွင် ကြိုးဖြင့် ချိတ်၍ ရှားက ဆွဲလိုက်သည်။ မောင်ပွားကိုလည်း ဝမ်းထဲမှာ နေရာချထားပြီး ထိုင်နေစေသည်။ ။

အချိန်က ညနေ နေဝင်ဖြိုးဖျ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်က မော်တော်၏ ဦးပိုင်းတစ်နေရာမှာ ဦးရန်ပနှင့် အတူ ထိုင်နေသည်။ ။ သည် အချိန်ထိ ဦးရန်ပမျက်နှာမှာ ရှုပ်ထွေးနေဟန်များ ပေါ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ရှား လုပ်ခဲ့သော ပုဏ္ဏားရိပ်ကိုင်းကလေးနှင့် ဝိညာဉ် ခေါ်ခဲ့သည့် ကိစ္စကိုလည်း ဦးရန်ပရော ကျွန်တော်ပါ နားမလည်သေး။

ရှား အကြံအတိုင်း မော်တော်ကလေးကို မထွက်ခိုင်းဘဲ စောင့်နေကြသည်။ ။

“ဦးလေးရော... ကိုကိုပါ ဒီကိုလာပါ”

ရှားက မော်တော်လေး၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ လာရန် လှမ်းခေါ်သည်။ ။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးရန်ပလည်း မော်တော်ဝမ်းဗိုက်ထဲ ဆင်း လာပြီး ကြမ်းခင်းဖျာပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“နေဝင်ဖြိုးဖျဆိုတာ ဝိညာဉ်တွေ မြူးတဲ့ အချိန်ပဲ၊ အခု ရှားက သူ့ကို အမိန့်ပေးပြီး တရားခံကို ဖော်ခိုင်းမယ်”

ရှားက မောင်ပွားကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ကို ပြောသည်။ ။

ရှားမျက်နှာကို ကြည့်နေသော မောင်ပွားမျက်လုံးများမှာ ဒေါသခိုးတွေ တွေ့နေရသည် ။ သူ့ကို မတရားဖမ်းလာသဖြင့် ကျေနပ်ပုံ မရဟန်။ ဘာကြောင့် ရှားက မောင်ပွားကို ဖမ်းခိုင်းခဲ့မှန်းလည်း ကျွန်တော် သဘောမပေါက်။

ရှားက မော်တော်ဦးပိုင်းဆီသို့ ပြန်တက်သွားပြီး အဝေးသို့ ငေးနေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ သည် လည်း ရှား တန်းလန်းချိတ်ထားသော သစ်ကိုင်းကလေးကို ငေးကြည့်လိုက် မောင်ပွားကို ငေးကြည့်လိုက်နှင့် ။ ဦးရန်ပထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားရသည် ။

ခဏအကြာတွင် ရှား မော်တော်ဝမ်းဗိုက်ထဲ ပြန်ဆင်းလာသည် ။

“မောင်ပွား”

မောင်ပွားရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကာ ရှားက ကြည်လင်ပြတ်သားပြီး ဩဇာပါသောအသံဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။ မောင်ပွားက မော့ကြည့်သည် ။ ဘာမှတော့ မပြော။

“မင်းကို ငါ မေးမယ်၊ မင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ မင်း ကောင်းမြတ်ကို သတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကောင်းမြတ် အိပ်နေတုန်း ဘလိတ်ဓားနဲ့ လည်ပင်းကို လှီးပြီး သတ်တာ”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် မသတ်ဘူး”

မောင်ပွား၏ အကြောက်အကန် ငြင်းသံ။

“မင်း မလိမ်ပါနဲ့ ၊ မင်း ကောင်းမြတ်ကို သတ်တာဟာ ပန်းနွယ်ကြောင့် ...”

မောင်ပွား မျက်လုံးတွေ ပိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားသလို နှုတ်ခမ်းတွေ ဟသွားသည် ။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးရန်ပလည်း ရှားထံမှ အကြောင်းအရာ

သစ်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည် ။ ပန်းနွယ်... ဘယ်က ပန်းနွယ်လဲ။

“မ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ မင်းကို အခု ငါ သက်သေပြမယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်၊ ကောင်းမြတ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ညနေက ငါ ခေါ်လာခဲ့တာ မင်း မြင်တယ်၊ ဟောဒီ သစ်ကိုင်းလေးမှာ ကောင်းမြတ်ရဲ့ ဝိညာဉ် ပါလာတယ်၊ ဒီလို ဝိညာဉ်ခေါ်တာကိုတော့ မင်း ကြားဖူးတွေ့ဖူးနေမှာ ပါ။ ကဲ... မင်းရှေ့မှာ အဲဒီ ကောင်းမြတ်ဝိညာဉ်ကို ငါ မေးပြမယ်၊ မင်း သေသေချာချာ ကြည့်”

ရှား၏ အမူအရာ၊ ရှား၏ အပြောအဆိုက ဂိုဏ်းဆရာကြီး တစ်ဦးလို ဖြစ်နေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အာရုံက ရှားနှင့် သစ်ကိုင်းလေးဆီသို့...။

“ကဲ... မောင်ကောင်းမြတ် မင်းကို ငါ မေးမယ်၊ မင်းကို မောင်ပွားသတ်တာ မဟုတ်လား။ ပန်းနွယ်ကိစ္စကြောင့် မောင်ပွားက မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး သတ်တာလေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဟုတ်ရင်း လှုပ်ပြစမ်း၊ မင်းဝိညာဉ် ပါလာတဲ့ သစ်ကိုင်းလေးကို လှုပ်ပြစမ်း”

ရှား၏ စကားအဆုံးမှာ သစ်ကိုင်းလေး စတင်ပြီး လှုပ်ယမ်းလာသည် ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ပင် မော်တော်လေးပါ ဘယ်ညာလူး လာပြီး ခေါင်မိုးတွင် ဆွဲထားသော သစ်ကိုင်းလေးမှာ ဘယ်မှ ညာသို့၊ ညာမှ ဘယ်သို့ ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ယမ်းလာတော့သည် ။ လှုပ်ယမ်းလာသည် မှ သွက်သွက်ခါ။ မော်တော်လေးမှာ လည်း ပိုမိုလူးလို့မ့် လာလေရာ ကျွန်တော်တို့ မှာ မော်တော်လေး၏ နံရံကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ရ၏။

မောင်ပွားမျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဆွတ်သွားပြီး ချွေးသီး၊ ချွေးပေါက်များ သီးစို့လာသည် ။ မျက်လုံးများမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်လာသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန် လာပြီး နေရာတွ

င် ကောင်းကောင်း ထိုင်၍ မရတော့သကဲ့သို့ ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်၍ သစ်ကိုင်းလေးရှိရာသို့ မော့မကြည့်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် တအီးအီး ငိုချလိုက်ကာ..

“တော်ပါတော့... တော်ပါတော့၊ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကောင်းမြတ်ကို သတ်တာပါ၊ ကျွန်တော် သတ်တာပါ၊ ကျွန်တော် သတ်တာပါ ခင်ဗျာ”

မောင်ပွား၏ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်ဝန်ခံလိုက်သံသည် မော်တော်လေးကို လွှမ်းမိုးမက မြစ်ပြင်ထဲကိုပါ ပျံ့လွင့်သွားသည် ထင်လိုက်ရ၏။

(၄)

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်ပွားက တရားသူကြီးရှေ့မှောက်၌ ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးသည် ။ သူ ဝန်ခံဖြောင့်ချက် ပေးသည် များမှာ ရှား ကျွန်တော်တို့ ကို ပြောပြခဲ့သည် များ နှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်၏။ ပန်းနွယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကောင်းမြတ်ကို သတ်ကြောင်း၊ သူ့ကို လူသတ်သမားဟု မထင်စေရန် လမ်းလွှဲသည့် အနေဖြင့် ရန်စရှိခဲ့သော ရိုးကြီးအိမ်ရှေ့မှာ သွေးခွက်ကို သွားထားခဲ့ကြောင်း၊ ရိုးကြီး၏ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ယူလာပြီး အိမ်လှေကားရင်းမှာ ထားခဲ့ကြောင်းနှင့် ကောင်းမြတ်လည်ပင်းကို ဘလိတ်ဓားဖြင့် လှီးခဲ့ကြောင်း၊ ဓားကို ဝှက်ထားကြောင်း၊ ယင်းသက်သေခံဓားကို အပ်မည့် အကြောင်းများ ။

မောင်ပွား၏ ဖြောင့်ချက်အရ စခန်းမှူး ဦးရန်ပသည် မောင်ပွားကို ခေါ်ယူ၍ သက်သေခံဓားကို အိမ်နောက်ဘက် မမေတိုင်များ စီ၍ ကာ

ထားရာကြားမှ သိမ်းယူနိုင်ခဲ့သည်။ ။

ဦးရန်ပက...

“ငါတူမကိုတော့ ဦးလေး တကယ်အထင်ကြီးသွားပြီ၊ ဦးလေး မစဉ်းစားခဲ့မိတာတွေ ငါတူမက စဉ်းစားနိုင်ပြီး အဖြေမှန်ကို ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ မောင်ပွားကို ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးအောင် လုပ်လိုက်တာလေးကလည်း တကယ်လှတယ်” ဟု ချီးကျူးသည်။ ။

ယင်းအမှုကို ရှား စဉ်းစားတွေးခေါ် ဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်ပွားက မော်တော်လေးပေါ်တွင် ဝန်ခံပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်နှင့် ဦးရန်ပက မေးမြန်းခဲ့ရာ ရှားက ဤသို့ ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ။

“ပထမဦးဆုံး ရိုးကြီးသတ်တာ ဟုတ် မဟုတ် စဉ်းစားတယ်၊ ကဲ ရှားမေးမယ်၊ ကိုကိုဟာ ကောင်းမြတ်ကို သတ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် သွေးခွက်ကို ကိုကိုအိမ်ရှေ့မှာ ယူလာချထားမလား”

“ဟာ.... ဘယ်ထားမလဲ”

“ဒါပဲပေါ့၊ ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ ရိုးကြီးသတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊ ဒါဟာ တစ်ယောက်ယောက်က အကွက်ဆင်ထားတာ၊ လမ်းလွှဲထားတာ၊ ရိုးကြီးနဲ့ ကောင်းမြတ် စကားများ ဖူးတာကို အကြောင်းပြုပြီး ဒီအကွက်ဆင်တာ၊ ပြီးတော့ ကောင်းမြတ် အသတ်ခံရချိန်မှာ ရိုးကြီးက အဖျားတက်နေလို့ ဆေးကုခံနေရတယ်၊ ဒါကို ဆေးဆရာကြီးက သက်သေခံထားတယ်”

“ကောင်းမြတ် အသတ်ခံရချိန် ဆိုတာကို ရှားက ဘယ်လိုမှန်းဆလို့လဲ”

“ဒါက ရှင်းပါတယ်၊ ကောင်းမြတ်အလောင်းကို ကြည့်တော့ ပုံပန်းမ

ပျက်သေးပေမယ့် ခေါင်းကိုလည်း လှုပ်လိုက်ရာ အပုပ်နဲ့ ထွက်လာတယ်
မဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်ဟာ သေပြီးလို့ (၁၈) နာရီနဲ့ နာရီ (၂၀)
ဝန်းကျင်မှာ ပုပ်စပြုတယ်။ ဒါက ဆေးပညာအရ သိရတာ၊ ဒီရာသီဟာ
နွေ မဟုတ်ဘူး ၊ နွေဆိုရင် ပူပြီး ပုပ်လွယ်မယ်၊ အခုက မိုးအကုန်
ဆောင်းအဝင်လေ၊ ရာသီက အေးမြမှု ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ကိုကို
စဉ်းစားကြည့်၊ ရှားတို့ ရောက်တဲ့ ညနေ သုံးနာရီလောက်မှာ အပုပ်နဲ့
စပြီးထွက်နေပြီဆိုတော့ အဲဒီကနေ နောက်ပြန် အချိန်ကို ရွှေ့ကြည့်လေ
။ (၁၈) နာရီ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရင် ကောင်းမြတ် အသတ်ခံရချိန်ဟာ
မနေ့ည (၉) နာရီထက် နည်းနည်းစောရင် စောမယ်၊ နည်းနည်း နောက်
ကျရင် ကျမယ်”

“ငါ့တူမပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါကို ဦးလေး မတွက်မိဘူး”

“ဒီအချိန်မှာ ကောင်းမြတ် ဘယ်သွားလဲဆိုတော့ ဘယ်မှ မသွားဘူး၊
အိမ်မှာ ရှိတယ်၊ ဘယ်သူရှိလဲ မေးတော့ မောင်ပွားက သူပဲ ရှိတယ်တဲ့ ၊
ဘယ်သူမှ မလာပါဘူးတဲ့ ၊ ဒီတော့ အဖြေက ရှင်းနေပြီ၊ မောင်ပွား သတ်
တာပဲ”

“ဒါဖြင့် သတ်ရတဲ့ အကြောင်းက...”

“ဒါ ရှား စဉ်းစားရတာပေါ့၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ
တော်တယ်၊ ပြီးတော့ အတူလည်း နေတယ်၊ ဘာကြောင့်များ မောင်ပွား
က ကောင်းမြတ်ကို သတ်မှာ လဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံးက လူပျိုလူလွတ်၊ လူ
ငယ်ရွယ်တူတွေ၊ ဦးသာမြက မောင်ပွားကိုလည်း အရေးပေးလေတော့
ငွေကြေးကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စတွေကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါဖြင့် တစ်ခုပဲ
ရှိတယ်၊ အချစ်ကိစ္စ၊ မိန်းကလေးကိစ္စ”

“ဟာ... မှန် လိုက်လေ ငါ့တူမရယ်”

“ဦးလေးက ရိုးကြီးကို စစ်ဆေးနေတုန်း ရှား ရွာထဲ ထွက်သွားတယ်။ ကောင်းမြတ် အသတ်ခံရတဲ့ အကြောင်းကို သိနေတော့ ရွာထဲမှာ ဒီအကြောင်းက စိတ်ဝင်တစားပြောအကောင်းဆုံး အချိန်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ရှားက မိန်းကလေးအုပ်စုတွေထဲ ဝင်ရောလိုက်ရင်ပဲ ကောင်းမြတ်အကြောင်းတွေ ထွက်လာတယ်။ ကောင်းမြတ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုပြီး ပေါ်ကြော့ကလေး၊ မောင်ပွားက တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အဓိက စီးပွားရေးဖြစ်တဲ့ လယ်ကိစ္စကို လုပ်ရတယ်။ သူတို့ မှာ ပန်းနွယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေး ရှိတယ်။ မောင်ပွားက ပန်းနွယ်ကို ငယ်ငယ်က တည်းက ကြိုက်တယ်။ ပန်းနွယ်က ဟိုလိုလို သည် လိုလို မပြတ်မသားနဲ့ ၊ မောင်ပွားကို ပြန်ကြိုက်သလိုလို ကောင်းမြတ်ကိုပဲ ကြိုက်သလိုလို၊ ကောင်းမြတ်က တစ်ရွာတည်းသူ ပန်းနွယ်ကို အထင်မကြီး၊ စိတ်မဝင်စားတော့ ပန်းနွယ်က မောင်ပွားကို လက်ခံလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခေါက် ကောင်းမြတ်ပြန်အလာမှာ လှလာတဲ့ ပန်းနွယ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး လက်ဆောင်ပေး ဘာပေးနဲ့ ချဉ်းကပ်တော့ ပန်းနွယ်က ကောင်းမြတ်ဘက် ပြန်ပါသွားတယ်။ ဒီမှာ မောင်ပွားအသည်း ကျွဲခတ်တာပဲပေါ့။ ဒါ သတ်ရခြင်းအကြောင်း Motive ပဲ”

“မောင်ပွားကို သံသယရှိတာ ဒီအချက်ပဲလား။”

“ရှား ဆက်ပြီး စုံစမ်းတော့ မောင်ပွားက ခွေးကို ခေါင်းက ကိုင်ပြီး လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ လှီးတတ်သတဲ့ ၊ ကောင်းမြတ်ကို သတ်ပုံနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ ဒါကလည်း ကောက်ချက်ချရာမှာ အထောက်အကူ ပြုတဲ့ အချက်ပဲလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မောင်ပွားကို လူသတ်တရားခံလို့ သတ်မှတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ဝိညာဉ်ခေါ် စကားပြောခိုင်းတာလေးကတော့ သိပ်

ကောင်းတဲ့ အကွက်ပဲ၊ ရှားက ဘယ်တုန်းက ဝိညာဉ်ခေါ်တဲ့ အတတ်တွေ တတ်နေတာလဲ”

ရှား ပြုံးလေသည်။ ။

“ရှား ဝိညာဉ် မခေါ်တတ်ပါဘူး၊ မော်တော်လေးနဲ့ ရွာကို လာစဉ်က ရှား ရဲသားတချို့နဲ့ စကားပြောရင်း ညနေမိုးချုပ်စမှာ ရေတပ်က သင်္ဘောလေးနဲ့ ကင်းလှည့်တဲ့ အကြောင်း ကြားလိုက်မိတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ပွားကို Psycho အကွက်လေး ဆင်ကြည့်တာပါ။ ရှားတို့ မော်တော် ဝမ်းထဲမှာ သစ်ကိုင်းကလေးကို ချိတ်ထားပြီး ရေတပ်သင်္ဘော လာတဲ့ အချိန်ကို စောင့်တယ်၊ အဲဒီသင်္ဘောလေးက ရေလှိုင်းကြီးတွေ ဖြစ်လာတဲ့ အထိ ရေထုကို ခွဲတတ်တာ ရှား မြင်ဖူးတယ်၊ အဲဒီ ရေတပ်သင်္ဘော လာတဲ့ အချိန်လည်း ရောက်ရော ရှားက သစ်ကိုင်းကလေးနဲ့ ဝိညာဉ်ဇာတ်လမ်း စလိုက်တာပဲ။ ရေတပ်သင်္ဘော ဖြတ်သွားတဲ့ အရှိန်နဲ့ လှိုင်းထပြီး ရှားတို့ မော်တော်လေး လူးလိုမ့်လာတော့ သစ်ကိုင်းလေးလည်း ယမ်းခါနေတာပေါ့။ သစ်ကိုင်းကို အာရုံ ရောက်နေကြတော့ ဒါဟာ ရေတပ်သင်္ဘော ဖြတ်သွားလို့ လှိုင်းထပြီး ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကို သတိမထားမိကြတော့ဘူးပေါ့၊ မောင်ပွားမပြောနဲ့ ၊ ဦးလေးနဲ့ ကိုကိုတောင် သတိမပြုမိကြဘူး မဟုတ်လား။ တကယ်ပဲ ကောင်းမြတ်ဝိညာဉ် ဝင်လာတယ် ထင်တာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ တကယ်ကောင်းမြတ်ကို သတိထားတဲ့ မောင်ပွားဟာ ကြောက်စိတ်ဝင် လာပြီး အမှန်ကို ဝန်ခံတော့တာပဲပေါ့”

“ချီးကျူးပါတယ် ငါ့တူမရယ်”

ဦးရန်ပ၏ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးစကား။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ မေစံရှားကို အထင်ကြီး

မြတ်နိုးလွန်းသဖြင့် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ရှားလက်ကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်
မိလေရာ ရှားက ဦးရန်ပကို မျက်လုံးဖြင့်ပြရင်း လက်ကို မသိမသာ ရုပ်
လိုက်သောကြောင့် ။ ကျွန်တော့်မှာ တဟဲဟဲဖြင့် အရှက်ပြေ ရယ်မောလို
က် ရပါတော့သည် ။

လျှို့ဝှက်သည့်ဖို၊ ၂၀၀၄၊ အောက်တိုဘာ

*